

L'amor també és això

Louis-Dominique Lavigne

Traducció, introducció i notes
Antoni Navarro i Joan Carles Simó

TEATRE

bromera

ESCENA 1

Als serveis

(En un servei públic. A penes hi podem distingir els cossos de dos joves. És important que no es puguin reconèixer. LA JONQUI està a punt de punxarse. MARC entra.)

LA JONQUI. ¿Què passa, collega?

MARC. ¿És a mi?

(Pausa.)

LA JONQUI. *(Amb una xeringa a les mans.)* ¿T'animes a provar?

MARC. No, no, deixa-ho córrer.

LA JONQUI. ¿Per què?

MARC. No vull morir jove...

LA JONQUI. *(Riu.)* Morir jove o acabar en la Beneficència, ¡tant se me'n dóna! Per a uns matats com nosaltres... Fotre, tio, prova-ho. Només una volta, no passa res. No et demane que et faces addicte..., com jo... No, tio... Jo em pose com una moto amb una sola xeringa. *(Riu burleta, nerviosa.)* El cavall és el meu collega. És total, ¿eh? Cada vegada que ens ho muntem és... Tranqui, tio, que només t'ofereix una xutada i prou. Al preu que costa, açò no es rebutja mai. Vinga, tio, una xutadeta... Debades... Pensa-t'ho. *(Riu burleta, nerviosa.)*

MARC. ¿D'on traus els diners?

LA JONQUI. No t'ho dic.

MARC. ¡Puta mare! Guarda els teus secrets per a tu.
LA JONQUI. Aleshores, ¿proves, o tens por, eh? ¿Tens por de crear problemes a la teua mamà? ¡Açò no és una guarderia, collega!
MARC. Molt bé.
LA JONQUI. Ja veuràs que bo que és... No hi ha cap viatge del món que tinga ni punt de comparació amb aquesta manera de flipar.
MARC. Només una xutada i prou, ¿d'acord?
LA JONQUI. Sí, sí...
MARC. ¿Com es fa?
LA JONQUI. Posa el braç així. Ja veuràs... És com una punxada del metge. ¡Hi, hi! Però tranquil, que no passa res. A més, ací jo sóc la infermera. Confia en mi, tio. ¡Hi, hi! Ara trobarem una veneta simpàtica, acollidora, i, de seguida..., ¡¡¡paf!!! (LA JONQUI fa una punxada en el braç de MARC.) ¡Ja està! ... Ja veuràs quina experiència més total... ¿Què?... ¿Mola, eh, tio?

ESCENA 2

Final de la festa

(Durant la festa. Música d'ambient. Totbom balla.)

MARTA. Adéu, Vero. Jo me'n vaig...
VERÒNICA. ¡Eh! ¿Què vol dir això que te'n vas? ¡Si encara és molt prompte!
MARTA. Norbert havia de passar a buscar-me. I m'ha dit que l'esperara fora.
VERÒNICA. ¿Per què?
MARTA. No li agraden les festetes d'estudiants. Les troba infantils.
VERÒNICA. ¿De què va?

MARTA. No va de res. Es relaciona amb gent de més edat que nosaltres. I té raó. Açò sembla una guarderia.

VERÒNICA. I si és així, ¿per què has vingut tu?

MARTA. No ho sé. Aquesta festa és un rotllo.

VERÒNICA. ¡Vés-te'n, si açò et sembla tan avorrit!

MARTA. I tant que me'n vaig. Bé, ací us quedeu... *(Va cap a l'eixida. S'acosta a FRANCESC, que estava en un racó amb un gran somriure.)*

FRANCESC. Ei, Marta, ¿te'n vas?

MARTA. Sí. He quedat amb el meu collega.

FRANCESC. ¿El collega del bòlid hiperguai?

MARTA. Norbert, es diu Norbert.

FRANCESC. Ah, ¿Norbert, li diuen Norbert? Perdona. No ho sabia. ¿Norbert Mostatxos?

(VERÒNICA riu.)

MARTA. No, Norbert Salvador.

FRANCESC. De tota manera, té un bon mostatxo, ¿no?

(VERÒNICA riu.)

MARTA. ¿Tu creus?

FRANCESC. Sí. El que no entenc és per què es deixa créixer el mostatxo, si no té prou pèls ni per a un bigotet de no res...

(VERÒNICA riu.)

MARTA. ¡Norbert té un bon bigot!

VERÒNICA. Un bon bigot, un bon bigot... ¡Un rastre de formigues i prou!

MARTA. De tota manera, el bigot és seu. I pot fer amb ell tot el que li passe... pel nas.

FRANCESC. Ah, això també és veritat... Pot fer tot el que

vulga amb ell, ¿eh? ¡Ha, ha, ha! (*Tot buscant la complicitat de VERÒNICA.*)

VERÒNICA. No li trobe la gràcia.

MARTA. Jo tampoc. ¿Què té això de divertit?

FRANCESC. El seu mostatxo...

VERÒNICA. ¡Mira per on, el xic ens ha eixit graciós! ¿Tu véns ací, a l'insti?

FRANCESC. Sí.

VERÒNICA. És curiós. No t'havia vist mai.

FRANCESC. Gràcies.

VERÒNICA. ¿Ets nou d'enguany?

FRANCESC. No...

MARC. Vinga, Vero, és Francesc Vilalta. Fa com a mínim dos anys que ve per ací.

MARTA. Viu al costat de ma casa.

FRANCESC. Anava a la mateixa classe de disseny que tu l'any passat....

VERÒNICA. Ni me'n recorde...

MARC. Sí, tia, estava sempre al final de la classe...

VERÒNICA. No... Només recorde un apardalat que estava sempre mirant per la finestra...

FRANCESC. Era jo, aquell apardalat.

VERÒNICA. (*Irònica.*) ¡Encantada!

FRANCESC. (*Irònic.*) És tot un plaer.

MARC. Però com ha canviat, ¿eh?... (*A FRANCESC.*) No sembles tan bajoca com el curs passat.

FRANCESC. Sí. M'he fet tan fadrí que prompte hauré de deixar-me créixer el mostatxo.

MARTA. No desesperes. Tot és possible.

MARC. (*A JÚLIA, que encara està ballant.*) ¡Fotre! Ací tots volen assemblar-se al Norbert Salvador dels collons.

JÚLIA. A mi no m'agraden els bigots: piquen.

MARTA. Bé, jo me'n vaig al wàter. I després, me la pire.

VERÒNICA. Estàs guapa. No cal que vages a comprovar-ho a l'espill...

MARTA. ¡No hi vaig per mirar-me a l'espill!

FRANCESC. ¿A què hi vas, si no?

MARTA. ¿És que no puc anar a pixar?

MARC. Vés i pixa amb força... ¡Però vés a espai no ens inundes el wàter!

(MARTA ix.)

JÚLIA. ¡Ei! Deixeu ja de pelar-vos i veniu a ballar. ¡Aquesta cançó és canyera total!

MARC. Pareix que t'agrada açò de ballar.

JÚLIA. M'encanta ballar. T'allibera dels mals rotllos.

MARC. ¿Vols que me n'allibere jo, dels meus? Fixa't bé en aquesta coreografia. (Fa unes voltes prou espectaculars.) ¿Què t'ha paregut?

JÚLIA. Hortera... Mira la meua. (Fa també unes voltes prou espectaculars.) ¿Què dius ara?

MARC. (Tot acostant-se-li, amb veu dolça.) ¡Nefasta!

JÚLIA. Els xicots de la meua classe no m'interessen gens ni miqueta. (Intenta apartar-se'n. MARC l'agafa pel braç.)

MARC. (Comença a cantar Rock'n'roll star, de Loquillo y los Trogloditas.) «Has tenido suerte de llegarme a conocer...»

(JÚLIA se'n separa.)

JÚLIA. ¡Vinga, Verònica! Deixa ja de lligar i balla un poc.

VERÒNICA. Jo no lligue... Només estava parlant. Total, per al material que hi ha per ací...

FRANCESC. De moment només quede jo...

JÚLIA. (Prou fort per tal que MARC la senta.) Jo diria que per ací prop hi ha algú més.

(MARTA torna.)

MARTA. Escolteu, ¿heu vist Norbert? El seu cotxe és davant la porta, però a ell no el trobe per cap lloc.

FRANCESC. Passa de Norbert i vés-te'n amb el seu carro...
¡Ha, ha, ha!

(*Riuen tots.*)

MARTA. ¿I tu, resultes sempre tan graciós?

MARC. ¿I això? ¿Però no era el seu carro el que t'interessava?

MARTA. (*Riu. Continua el joc.*) Sí. M'encanta el seu carro.
Cada nit somie amb el seu carro. És un carro encantador...

MARC. (*Tractant de continuar el joc amb «carro».*) Però
¿què dius, carro? ¡Això és una carrossa!

VERÒNICA. Amb tots aquells accessoris, pareix una vertadera carrossa funerària... ¡Ha, ha, ha!

(*Riuen tots.*)

JÚLIA. Si voleu que continuem xarrant, podem anar a la pizzeria.

MARC. ¡Quan vulgues!

JÚLIA. ¿Hi anem a peu? No és molt lluny.

MARC. (*Inicia un somriure i després es gira.*) ¡Vine-te'n!

JÚLIA. (*Ix amb MARC sense esperar resposta.*) ¡Ens veiem a la pizzeria!

VERÒNICA. (*A MARTA.*) Bé... Júlia ja ha trobat algú per acabar la nit. I com sempre, ha empomat el més ben plantat.

MARTA. ¡Això va a gustos!

(*Una pausa.*)

VERÒNICA. Açò està cada vegada més avorrit. Només quedem quatre gats.

FRANCESC. ¡¡¡Mèèèu!!!

MARTA. (*A FRANCESC, tot imitant un gos.*) ¡Bub, bub!...
(*Pausa.*) Bé, ja va sent hora que trobe el meu collega.

(Entra NORBERT amb un gran clauer ben visible a les mans. Té bigot d'imberbe i porta una jaqueta de cuir. És un poc més gran que els altres; però, sobretot, fa per aparençar que té més edat.)

NORBERT. Ja era hora, ¿no? ¡Hòstia! Fa una hora que t'espero fora.

MARTA. Jo també t'he esperat fora, però com tu no has aparegut...

NORBERT. ¿I què vols? Com no arribaves, he entrat a buscar-te. Damunt, m'he perdut pels corredors. Fins que he entropessat amb el conserge.

(Arriba FRANCESC com un gos darrere d'una pilota.)

FRANCESC. ¡Hola! ¿Has vingut amb el teu carro?

NORBERT. *(Vacillant, ensenya les claus.)* No, he vingut amb el meu cavall.

FRANCESC. *(Ingenu com ningú.)* ¡Ha, ha, ha! ¡Esta sí que és bona! El teu cavall. ¿Però és que tens un dos cavalls? ¡Escolta, quin carro més xicotet! Això és com si vinguesses amb una bicicleta de dues rodes... ¡Ha, ha, ha! ¡O amb patinet!

(NORBERT se'n separa lleugerament. No vol parlar de cap manera amb el que sembla el més petit del grup.)

NORBERT. ¿Véns o què, Marta? No tinc ganes de continuar fent el fava ací molt de temps.

MARTA. ¡Tranqui, tio! ¡Espera un minut! Pren-t'ho amb calma, que ja vaig. *(Ix amb NORBERT.)*

VERÒNICA. ¡Jo me'n vaig a la pizzeria! *(Pausa. Abans de girar la cantonada.)* ¡Que me'n vaig a la pizzeria!

FRANCESC. Jo no pense acostar-m'hi.

VERÒNICA. ¿I tu, vén's a la pizzeria?

FRANCESC. No, no en tinc moltes ganes.

VERÒNICA. ¡Molt bé! Queda't al teu raconet. Penjat, que estàs més penjat...

(Se'n va.)

FRANCESC. *(Sol.)* ¿Un penjat?... La veritat és que... ¿Tanta pinta de penjat tinc? Però ¿com pot dir això, si no em coneix de res?

(Ix.)

ESCENA 3

Al cotxe de Norbert

(Se sent una cançó a la ràdio. MARTA i NORBERT es besen en el seient de darrere del cotxe de NORBERT, fins que aquest es decideix a anar més lluny.)

MARTA. ¡Ei, ei! Para el carro...

NORBERT. ¿Què passa?

MARTA. Si tens ganes de continuar avant, anem a un altre lloc.

NORBERT. ¿Però per què?

MARTA. Perquè un cotxe no és lloc per a fer...

NORBERT. ¿Per a fer què?

MARTA. ¡Per a fer això que tens ganes de fer!

NORBERT. ¿Que tu no tens ganes de fer-ho, o què?

MARTA. *(Plena de desig.)* ¡Fotre, que si en tinc ganes! Però unes ganes que m'ho faig damunt... Hummm... Et menjaria a mos redó.

NORBERT. Jo també... Hummm... ¿Ens mengem?

MARTA. *(Controlant-se.)* No..., vull dir, sí... Però no en un cotxe. No me'n sent capaç. Serà la primera volta que

tu i jo... M'agradaria que fóra en un lloc més..., no sé..., més romàntic.

NORBERT. ¿Com? ¿No et pareix romàntic el seient de dar-rere d'un cotxe?

MARTA. No, no massa. Estem supermal asseguts.

NORBERT. Va, no vingues amb romanços. Estem superbén asseguts ací, al meu cotxe. M'ha costat una pasta. ¿Però tu has vist la tapisseria? Fes el favor de mirar-te bé el seient. ¿No et fa sentir unes estranyes vibracions? Relaxa't i ja veuràs... Açò és un núvol de cotó en pèl. Un supersofà... Millor que al llit.

MARTA. Jo pense que estem supermal asseguts.

NORBERT. (*Seducctor.*) Potser estariem millor si ens deixàvem caure una mica.

MARTA. ¿Però tu estàs bé del perol o què?

NORBERT. Però si encara no ho hem intentat.

MARTA. ¡D'acord! Provem-ho... (*Es giten mentre van besant-se. Ella es pega contra alguna cosa.*) ¡Ai! ¡La mare que va...! Ja n'hi ha prou, deixem-ho córrer. (*Pausa. Taralleja la cançó que sona en la ràdio.*)

NORBERT. Val, m'has convençut. Podries venir a casa el dia de Sant Donís.

MARTA. ¿El dia de Sant Donís? ¿I a quin sant?

NORBERT. ¡A sant Donís! Ens ho podríem muntar a ma casa...

MARTA. ¡Estàs com una moto! ¿I si ens pillen els teus pares?

NORBERT. No estaran a casa en tot el dia, vull dir que...

Els aprofitaran el pont per anar al poble, i nosaltres...

MARTA. ¡Ei! (*Melosa.*) Bé, això... això ja és una altra cosa.

NORBERT. Ja veuràs, estaré molt molt «romàntic». T'ho promet.

MARTA. (*Amenaçadora.*) Més val.

NORBERT. ¿Què dius, ara? Totes les meues xiques, en el llit, m'han trobat sempre desesperadament romàntic.

MARTA. (*Gelosa. Menyspreadora.*) Ah, bé. Les teues xiques...

NORBERT. Ja m'entens, tu creus que jo no...
MARTA. (*Fent-lo callar.*) ¡Sí, home, sí!
NORBERT. T'ho dic per...
MARTA. ¡¡¡D'acord!!! (*MARTA està enfadada. Pausa.*) ¿Ens fem un puret en el teu núvol de cotó en pèl?
NORBERT. ¡Au, tira-li!
MARTA. (*Trau el puret ja preparat.*) ¡Tin!
NORBERT. No està tan malament el meu cotxe...
MARTA. Per a magrejar-se i fumar, és el millor...
NORBERT. ¿Ens fem una cerveseta, ara que estem ací?
MARTA. ¡Màquina!
NORBERT. Li n'he pispat un parell a mon pare.
MARTA. Norbert, cari... La teua cervesa farà que ens entenguem.

(*Es besen golosament.*)

ESCENA 4

La classe

(*Sona el timbre de l'institut. JÚLIA, VERÒNICA, FRANCESC i MARTA són a classe i parlen de la conferència a la qual acaben d'assistir. Parlen a mitja veu, perquè presumiblement tenen un professor davant d'ells.*)

VERÒNICA. Sí... Ha sigut una conferència total.
FRANCESC. ¡Quina passada de conferència sobre les malalties de transmissió sexual!
MARTA. És superimportant. Pareix que siga una cosa que no t'haja de passar mai, però...
VERÒNICA. Jo tinc una amiga que agafà un herpes genital i no pareixia que li fera molta gràcia.
JÚLIA. ¿Qui?

VERÒNICA. Una amiga...

MARTA. Jo he conegut un tio, un «amic», que tenia condilomes. Eren com unes berrugues que semblaven crestes de pollastre.

FRANCESSC. ¡Crestes de pollastre!

(Tot el món riu, llevat de MARTA.)

FRANCESSC. ¡Quiquiriquic!

JÚLIA. ¡Una gonorrea a la planxa!

(Tots riuen, llevat de MARTA.)

MARTA. No li veig la gràcia. Havia d'anar cada dues setmanes a fer-se'ls cremar.

VERÒNICA. ¡Ai!

MARTA. I això durant tot un any. Tinc entés que, cada vegada que eixia de la clínica, caminava així, com si els portara entre parèntesis. *(Camina amb les cames separades mentre va a llançar un paper a la paperera. MARC entra discretament. Arriba tard.)* ¿Què passa, Marc?

(Tots miren MARC.)

MARC. Molt graciós...

(Una petita pausa.)

FRANCESSC. ¿Anava a fer que li cremaren *(Tot assenyalant el seu penis.)* la...?

MARTA. Sí, ¡en el gland!

(Tots riuen.)

VERÒNICA. Almenys, el tio de la conferència no pareixia

un rector reciclat en sexologia... Ja sabeu, del tipus de «M'agraden els joves i els comprenc».

JÚLIA. Era un tio acollonant.

MARTA. No ha estat malament...

VERÒNICA. Un penjat.

JÚLIA. És el meu tipus... A mi, un tio enrotllat amb ulleres que em parle de malalties de transmissió sexual, això... (*a MARC*), això em posa a cent.

MARC. Depén de gustos.

VERÒNICA. Controla't la líbido, filla...

FRANCESC. ¿No trobeu que era una miqueta massa enrotllat? Les MTS no són com la pallola. Són malalties del sexe.

MARTA. (*Corregint FRANCESC i ridiculitzant-lo. Mirant-se l'entreuix.*) Malalties del piu... Això no hauria d'existir...

JÚLIA. Així i tot, en algun moment n'ha passat un pèl. Jo, quan ha començat a parlar de xeringues... ¡A la merda, tio! ¡Parlar-nos de xeringues! Com si fórem una colla de jonquis.

VERÒNICA. Però ¿què vols? Havia de parlar de xeringues, estava parlant de la sida...

JÚLIA. És que la sida, la veritat...

(FRANCESC s'alça per anar a la paperera. Júlia li furta el lloc i MARTA posa una xinxeta damunt de la cadira de Júlia. Quan FRANCESC torna, Júlia l'invita a prendre la cadira que era la seua.)

FRANCESC. (*Dempeus encara.*) És com la història dels preservatius. ¿No esteu fins als collons de sentir-ne parlar a tota hora? Jo ja estic fartant-me'n...

VERÒNICA. Potser és perquè tu no els fas servir massa...

(Les xiques riuen.)